

Potyautas a semmiből

Aznap hűvös volt a reggel. Csípett, de különben csendes volt az idő. Melák és Nyurga halászathoz készülődött. Egy nagy hálót terítettek – hajtogattak, és minden eshetőségre tekintettel, elővették a hosszú, bambusznyelű szigonyt is. Tücsi egy darabig őket figyelte, aztán Hordó kutyával körbejárta a fedélzetet. Nem sok mindent látott: körös-körül a nyílt óceán, semmi más. A kormánynál ezúttal Pöttyös Kapitány állt. Panka épp friss, meleg teát hozott, amikor a hajó orra hirtelen meglódult jobbra. A tea kiborult, Tücsi a

fenekére huppant, Hordó csaholt, Nyurga megpróbálta elkapni Melákot, ettől aztán mindketten elhasáltak. Pöttyös Kapitány a kormányba kapaszkodva próbálta egyenesbe hozni a hajót, de sikertelenül. Az csak fordult és fordult, akár egy körhinta.

– Örvénybe kerültünk! – kiáltozott a legénység, de a hajó nem süllyedni kezdett, ahogyan azt ilyenkor várná az ember, hanem emelkedni. Hullámok gyűrűztek körülötte, és egyre valószínűbb volt, hogy van alatta valami, ami ki szeretne onnan jönni.

Három teljes kör után hagyott alább a lendület. A Kapitány végre úrrá lett a kormány felett, és a többiek is feltápáskodtak, de aztán majd földre ültek újra a meglepetésükben. Egy rendkívül fura valami terpeszkedett a fedélzet közepén. Eleinte nem tett semmit, csak ott volt, és úgy nézett ki, mint egy kupac tejszínhab. Vagy krumplipüré. Aztán egyszerre csak kigömbölyödött, kifényesedett, kifeszült, és kezdett egy nagy szappanbuborékra hasonlítani, amiben ködfelhő és napsütés, záporosó és hóesés kavargog egyszerre.

– Hát ez pedig mi a szösz? – szólalt meg Tücsi, aki annyira meglepődött, hogy még megijedni is elfelejtett. Legalább ekkora meglepetés volt, hogy kérdésre válasz érkezett:

– Jajj, beszorultam!

Kukkot se értettek az egészből, de Panka legalább annyit megállapított:

– Van belül valaki!

Az a „valakivalami” eközben furcsán gomolygott, és most már a szivárvány összes színében tündökölt. Inkább varázslatos volt, mint félelmetes, a belsejéből pedig ekkor már segélykérés hangzott fel:

– Szabadítsatok ki! Gyorsan!

Melák nem sokat teketóriázott. Megragadta a fedélzeten heverő hosszú szigonyt, és megbökte a buborékot. Hatalmasat pukkant: Placcs! Orkánszél és özönvíz tört elő belőle: süvített, zuhogott, sűgött és szakadt, de az egész alig tartott öt másodpercig. Mire hatot számoltak, már mindenki egymáson kacagott a hirtelen megrázkódtatás után. Mint megannyi ázott veréb, szertefűjt frizurával gurultak a nevetéstől, a hajó közepén pedig egy kedves fiúcska tapsolt örömeben. Mikor újra levegőhöz jutottak, Pöttyös Kapitány illendően köszöntötte a váratlan vendéget.

– Légy üdvözölve a Pöttyös Hajón! Mondd, ki vagy te?

A fiú – aki jóval idősebbnek látszott, mint az előbb – örült ugyan, hogy kiszabadították, de kicsit szomorú is volt.

– A tizedik testvér vagyok egy tucatból. Most érkezett el az idő, hogy a Földre induljak, csak éppen fölöttem álltatok a hajóval, én pedig belegabalyodtam az utazógömbömbbe.

– Ne haragudj, nem tudhattuk, hogy útban lehetünk bárkinek, itt, a Csendes-óceán kellős közepén – szabadkozott Pöttyös Kapitány.

– Pedig mi mindig innen indulunk. Én, a harminc gyermekem, a tizenegy testvérem, és az ő gyermekeik, mind a háromszázhatvanöt – válaszolt, ekkor már egy daliás ifjúként.

– Értem – bólintott Pöttyös Kapitány, pedig dehogyis értette. Azt viszont érezte, jobb volna mielőbb túljutni ezen a problémán. – Hogyan tehetjük jóvá, ami történt?

– Vigyetek sürgősen a partra! – mondta a férfi.

– Legjobb lesz, ha azonnal vitorlát bontunk – fordult a Kapitány a többiekhez, akik pedig olyan fürgék voltak, mint azelőtt még sohasem, és igencsak fürgé lett a Pöttyös Hajó is. Alighogy megtelt széllel a vitorlázat, a titokzatos idegen csak intett egyet a kezével, és máris egy kikötőben találták magukat. Ott aztán egy másik varázsintéssel eltűnt a semmibe, ahonnan érkezett. Végre fellélegezhetett a Pöttyös legénység.

– Milyen gyorsan öregedett! – törölte a verítékét Tücsi.

– Jókora családja van! – szaladt ki Melák száján.

– Minden napra jut egy gyerek – bólogatott Nyurga.

– Tesóból pedig minden hónapra – fűzte hozzá Panka.

– Hát persze! – csapott ekkor a homlokára Pöttyös Kapitány. – Tudjátok ki volt ez? – kérdezte teljesen feleslegesen, hiszen persze, hogy nem tudta senki.

– Október! Október elseje! Pontosan a dátumvonalon hajóztunk, amikor felbukkant. Tudjátok, a száznyolcvanadik hosszúsági körön! Egyik oldalán még tegnap van, másik oldalán már holnap. És mondta is! Ő a tizedik testvér, még harminc gyerek követi, összesen háromszázhatvanöt – magyarázta lelkesen, de a többiek valahogy nem voltak ennyire elragadtatva. Csak Tücsi jegyzett meg annyit:

– Akkor legalább egy naptárt adhatott volna.

VÉGE